

150 godina muzičke škole u Rijeci (1821-1971.)

Ovih je dana u Rijeci svečano proslavljena 150-godišnjica muzičke škole ili bolje reći neprekinutog glazbenog rada koji je danas usredotočen u Muzičkoj školi »Ivan Matetić Ronjgov«. Iako ovu značajnu godišnjicu, koja se doduše slavi s malim zakašnjenjem, nisu dovoljno najavili prikladni plakati da u dobroj likovnoj opremi više skrenu pozornost riječke javnosti na ovaj vrijedan kulturno-umjetnički događaj našeg grada, organizacijski odbor priredio je u Pomorskom i povijesnom muzeju prigodnu izložbu uz četiri koncerta, što su održavana od 7. do 10. o. mj.

Neprekinutim dugogodišnjim životom jedne kulturne ustanove može se dotična sredina zaista ponositi, tim više, budući da je ta i takva ustanova dala niz imena od kojih su mnoga ostala upisana u analima naše povijesti umjetnosti i kulture, a isto tako drugi niz još uvijek djeluje na praktičnom umjetničkom i stvaralačkom radu. Te su činjenice osobito iscrpne i pregledno istaknute na izloženoj građi, odakle je izabrano ono najvažnije što može ostati dublje u svijesti posjetilaca. Jer, koliko se zna, te građe ima da bi se mogla napraviti i tri puta veća izložba, ali s opasnošću da bude opterećena tabelama i grafikonima, u čemu bi se izgubilo ono najbitnije.

Četiri koncerta, koliko god su imali jubilarno obilježje bili su opet i iscrpna godišnja bilanca uspjeha u radu škole, što je rezultiralo otkrivanjem novih mladih talenata, od kojih će, nadamo se, biti dobar broj onih kojima će glazba postati zvanje. Dok je ove godine predstavljeno, kao i obično, najviše učenika glasovira, zapaženo je i gudača više nego inače, a također i solo-pjevača. Međutim, ako izuzmemo bivše učenike koji su se kao studenti predstavili na posljednjem koncertu, od puhača je nastupio jedan jedini učenik, fagotist. To je svakako bilo premalo, da bi se dobila i približna slika o radu puhačkih odjela, jer nastup onih nekoliko puhača u orkestru također ne može dati uvid u rad te inače važne skupine. Govoreći o skupnim nastupima treba posebno pohvaliti zbor srednje škole, koji je svladao težak program, a nastupio je i kao mješoviti, što znači važnu dopunu u radu s obzirom na izvodilačku širinu, čime je

prof. Josip Kaplan dao ovom muziciranju novu dimenziju. Orkestar pod ravnanjem Ivana Penela nastavlja uspješno radom proširujući svoj repertor uz priliv novih članova, postizavajući i bolju kvalitetu, tako da je to uz navedeni zbor jedno od najčvršćih tijela u skupnom muziciranju, i to za sve instrumentaliste uopće, ako uzmemo u obzir da svi polaznici glasovira moraju biti obvezno članovi zbora.

Imajući u vidu činjenicu da je u ovom važnom datumu muzičke škole trebalo paziti na slaganje koncertnog programa, da bi se izbjegla izvjesna stereotipnost, moglo bi se u ovom slučaju naći na neke nedostatke. Dvama od četiri koncerta ne bi u načelu bilo prigovora, budući da je drugi po redu bio kao svečani večernji, uz prigodni govor u duhu jubileja i predstavio je najbolje učenike škole koji su postigli razne nagrade i diplome na republičkim i saveznm natjecanjima. Taj je koncert bio u kvaliteti i najizjednačeniji. Isto tako je i četvrti koncert po redu imao svoj smisao, jer su se na njemu predstavili bivši učenici koji kao studenti u akademijama u Zagrebu i Ljubljani nastavljaju studij glazbe da im poslije glazba bude zvanje. Međutim, prvi koncert kao matineja i treći po redu, bili su kao uobičajene školske priredbe na kraju godine i nisu posebno istakle jubilarno obilježje. Čini nam se, da bi bilo vrlo sretno, da su u prvom dijelu matineje nastupili oni dražesni mališani koji su u svojoj dječjoj nastupnoj ozbiljnosti djelovali do suza dirljivo i srdačno, što je ujedno bilo i atraktivno. Drugi dio matineje mogli su ispuniti oni stariji, tako da oni najmlađi djeluju kao cjelina, koja je ovog puta bila razbijena. Treći navedeni koncert trebao je svakako biti posvećen isključivo riječkim skladateljima u dobrom izboru, i ako se već ne bi počelo od slavnog Vinka Jelića iz baroka, trebalo je početi sa Ivanom Zajcom, odnosno sa stvaralaštvom iz početka škole, pa završiti s jednim suvremenikom. Time bi cijeli jubilej bio bolje naglašen i vjerojatno ostavio još veći dojam kod naše javnosti, jer je i veličina trenutka zaslužila da to tako bude.

V. Fajdetić